

Flytningen er en saadan, som fritager Ejen- det for at tiltræde Tjenesten, eller en fortere.

Har Husbonden lovlig Grund til ikke at modtage et Eyende, da har han naturligvis Intet at betale det og maa kunne fordrø Fæstpengene tilbagebetalte. At der, om Ejen- det end er i en Brøde, som er Marsag i, at Husbonden ikke vil modtage det, men det dog indstiller sig, for at tiltræde Tjenesten, ikke paalægges det at betale nogen Erstatning til Husbonden, er i Overensstemmelse med Regelen i § 47.

Som lovlige Grunde til ikke at modtage et Eyende angives for det Første ved en Henviisning til § 46 flere saadanne, som berettiger en Husbond til at bortvise et Eyende, der allerede har begyndt at tjene ham. Visse andre Grunde derimod, som give sidstnævnte Ret, kunne ikke overføres paa det her omhandlede Tilfælde. Thi, om end en Forseelse af Eyendet findes at burde berettiger Husbonden, som det tjener, til at bortvise det, kan man dog ikke ubetinget tillægge Forseelsen endvidere den Virkning, at ogsaa den følgende Husbond kan afs eller bortvise det. Slig Virkning maa indskrænkes til de mere graverende Omstændigheder. Har No- gen fæstet et Eyende, uagtet han af dette er blevet underrettet om, eller iøvrigt veed, at en saadan Omstændighed er tilstede, som giver Ret til at nægte at modtage det, maa Rettigheden ansees frafalden. Dernæst kan Eyendets Udeblivelse af Tjenesten være en lovlig Grund for Husbonden til ikke at modtage dette, naar det senere indfinder sig; hvorom nærmere Bestem- melse findes i §§ 17—22. Endelig er som sli- g Grund anført Eyendets Sygdom ved Tje- nestetidens Begyndelse, naar Sygdommen gjør det uskiftet til i det Mindste for en Tid at tjene. En under Tjenestetiden paadragen Syg- dom giver vel i Almindelighed ikke Husbonden Ret til at have Contracten, jfr. §§ 36—38 og § 46 Nr. 11, men, som ovenfor bemærket, blive Parternes Forpligtelser noget stærkere, naar Contractens Opfyldelse er begyndt. Hus- bonden synes ifølge Contractens Vasen ube- tinget at kunne fordrø, at Eyendet til rette Tid skal paabegynde sin Tjeneste, og at de Eyendet før den Tid rammende Ulykkestilfælde, som hindre det i at opfylde saadan Pligt, bli-

ve ham uvedkommende. Ellers kan Følgen, da man ikke kan vide, hvortil en Sygdom vil være, letteligen blive, at Husbonden maa mod- tage i sit Huus et sygt Eyende, der slet ikke kommer til at forrette Tjeneste for ham, og at han derhos dog for hele den vedtagne Tjenes- tetid maa give det Underholdning og Løn. Jfr. Plac. af 3die December 1755 § 20.

§§ 17—23.

Antages det at følge Contractens Natur, at Husbonden ubetinget kan fordrø, at Eyendet til rette Tid skal paabegynde sin Tjeneste, maa han ogsaa være besøiet til, naar Eyendet til anførte Tid af hvilkensomhelst Marsag udebliver, at have Contracten. Dette er saameget billigere, som han, naar Eyendet saaledes udebliver, ikke kan vide, om det senere vil indfinde sig, og det ikke kan paalægges ham at anstille Undersøgelse i saa Henseende. Muligen kan han heller ikke uden betydeligt Tab eller anden Ulempe undvære Eyendets Tjeneste, hvorfor der ikke synes at kunne nægtes ham Ret til strax at antage et andet Eyende i det udeblev- nes Sted. Er det en vilkaarlig Handling af Eyendet, at det udebliver, har det ingen Grund til at fordrø senere at blive modtaget, men selv om det ved Sygdom eller anden utilreg- nelig Omstændighed hindres i at gaae i Tje- nesten, kan ovenanførte Ret neppe nægtes Hus- bonden. Kun er den nærmere Bestemmelse til Eyendets Fordeel funden at kunne tilføies, at Husbonden skal være pligtig at modtage det udeblevne Eyende, naar det indfinder sig i Lø- bet af næste Dag, eller, forsaavidt Udeblivel- sen ikke kan tilregnes det og Contracten er ind- gaaet paa et halvt Aar eller længere Tid, in- den Forløb af 8 Dage, efterat Tjenesten skulde være tiltraadt, og han ikke imidlertid har an- taget et andet Eyende istedetfor det udeblevne. L. 3—19 og navnlig Artikel 14 giver ikke Anledning til at antage, at Husbonden i en vis Tid skal afvente et udeblivende Eyende. Saadant kan heller ikke for Kjøbenhavn ude- des af Placaten af 3die Decbr. 1755 § 2, der bestemmer, at „den Tjenestekarl eller Pige, som et indfinder sig i sin Tjeneste til rette Fardag, skal straffes med at betale 3 Mk., halvt til Husbonden, halvt til Politiekassen, for hver